

[Ole Bjørn Kraft.]

jeg man må tage afstand fra. De erhvervs-mæssige tipsklubber, hvor en person eller et firma gennem en annonce henvender sig til en ubekendt kreds af personer og anmoder dem om ved indskud at være medspillere på et eller andet tipssystem, enten mod fast vederlag eller andel i præmierne, er utvivlsomt imod lovens idé, og efter min opfattelse er der også mulighed for at forbyde dem allerede på basis af den nugældende lov. Men hvis man mener, at dette er for usikkert et grundlag, vil jeg og mit parti gerne være med til at indstille en sådan bestemmelse i selve loven, at det kan blive ganske sikkert, at sådanne klubber kan forbydes. Man kunne måske også på dette tidspunkt diskutere enkelte andre spørgsmål, og det vil vi også være rede til, men nogen væsentlig eller afgørende ændring kan der ikke være tale om.

Jeg synes, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard skulle have læst den gældende lov, inden han holdt sin tale her, for det er dog faktisk således, at nogle af de ønskemål, som det ærede medlem fremsatte med hensyn til anvendelsen af overskuddet fra tipningen, allerede er opfyldt efter den gældende lov, og jo flere penge der kommer ind, i desto større udstrækning kan man naturligvis yde tilskud til en række af de kulturelle formål, som det ærede medlem var inde på.

Endelig må jeg måske tilsidst sige, at det ærede medlem, der malede et så mørkt billede af tipningens skadelige virkninger, dog ikke helt burde have glemt at sige, at for den danske idræt kan denne lov dog få en meget stor betydning. Den danske idræt har gennem et langt åremål savnet den nødvendige økonomiske baggrund, og interesserede folk havde gennem årene søgt at få staten til at interessere sig for at give et sådant tilskud til dansk idræt, at den kunne få et sundt økonomisk grundlag at leve på. Jeg har selv fra denne talerstol gentagne gange opfordret staten til at yde et sådant bidrag, men det var ikke muligt at finde forståelse for det. Der var et tidspunkt, hvor det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard var idrættens minister, midt i 1930'erne. Hvis det ærede medlem på det tidspunkt havde stillet forslag om at yde et virkelig væsentligt bidrag til den danske idræt, er det højst sandsynligt, at spørgsmålet om at gennemføre en tipslovgivning her i landet aldrig var blevet rejst; så når det kommer til stykket, er det måske det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, der er den egentlige

årsag til, at vi i dag har en lovgivning på dette område. Det var meget beskedent, hvad det ærede medlem på det tidspunkt mente man kunne yde i tilskud til idrætten. Således fortsatte det, og derfor blev det nødvendigt at finde andre veje, hvorigennem man kunne få givet dansk idræt, hvad den havde krav på. Jeg ved nok, at man i sidste øjeblik for at forhindre gennemførelsen af loven pludselig viste en levende interesse for at give idrætten den fornødne økonomiske støtte, men da var det naturligvis blevet for sent, også af den grund, at man ikke kunne garantere støtten for et længere åremål.

Jeg vil altså give tilslutning til, at der ned sættes et udvalg til at drøfte nogle af de problemer, der her er nævnt, men synes iøvrigt ikke, at det efter de erfaringer, vi hidtil har gjort, og på det nuværende tidspunkt ville være rimeligt at foretage en gennemgribende ændring af den gældende lov.

Alfred Jensen: Må jeg ikke allerførst i anledning af de bemærkninger, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft nys har fremført om den tvangssituation, man var kommet i ved, at der ikke var givet tilstrækkeligt tilskud til idrætten og man derfor faktisk var nødt til, hvis man ville hjælpe idrætten, at gennemføre tipstjenesten, minde om, at situationen var sådan her i folketinget i 1948, at der uden tvivl var et flertal for, at man skulle give direkte tilskud fremfor at gå omvejen over tipstjenesten. Det blev desværre ikke prøvet på rigtig måde, fordi man med små afledere forsøgte at præcisere et helt andet standpunkt end det, der var kommet til udtryk i lovforslaget. Men der var faktisk meget stor modstand imod, at man gennemførte en tipstjeneste, og vi for vort vedkommende gik imod lovforslaget, fordi vi fandt, det var en forkert måde at give idrætten penge på. Vi gik imod det, fordi man også her gennemførte en beskatning af befolkningen. Vi gjorde også opmærksom på den moralske indflydelse, som tipningen ville få; vi var klar over, at den ville betyde en opelskelse af spillelidenskaben. Jeg sagde dengang — og det vil jeg gerne gentage her —: vi har ikke noget imod, at folk spiller og morer sig, når det sker indenfor rimelige grænser. Vi havde det indtryk, at man rundt omkring fulgte idrætsskampe med opmærksomhed, og at man også på arbejdspladserne havde en eller anden form for tipning, men vi har aldrig nogensinde opfattet det som noget illegalt, man absolut skulle til livs.

Når man nu her taler om, at man i andre lande er klar over, at man må foretage sig